АЛЕК ПОПОВ
ВАГИНАТОРЪТ

chitanka.info

Мак чакаше жената да се съблече зад паравана. Беше лято и по негова преценка тя не трябваше да носи много дрехи. Климатичната не работеше, в кабинета беше доста задушно. По това време във Флорида на човек му идва да тръгне гол. Мак си помисли, че океанът е само на миля оттук. Най-сетне жената се появи: едра, висока, с гъста, смолисточерна коса. Босите й стъпала лепнеха по линолеума, гърдите й тежко се поклащаха. Беше изваяна като древна статуя, малко старомодна, малко грубовата. Бронирана в каменната си голота, гледаше безучастно и леко надменно. Мак й посочи стола. Тя се намести царствено, сякаш беше трон, а не най-обикновен гинекологичен стол, наричан още презрително „магаре“. Това го подразни. Не беше от редовните му пациентки. Може би от друг град или чужденка?… Сестрата я беше записала като Дона Брайт. Недоумяваше защо я накара да се съблече, когато беше достатъчно да си махне само гащите. Напоследък често постъпваше така. Той се замисли: беше му писнало да разглежда проблематични клитори. Щеше му се да възприема своите пациентки по-цялостно. Не, не беше похотливост. Спомни си, че преди време накара дори една почтена старица да се съблече чисто гола. Във вехтата й торба се вългаляше ченето на съпруга й. Мак поиска да го задържи, но междувременно съпругът бил починал и старицата стеснително настоя да си го прибере за спомен. Той се подсмихна, докато надяваше еластичните акушерски ръкавици. Имаше цяла колекция от подобни реликви, забутани там нейде в нежните пещери. Дъвки, презервативи, изкуствени зъби, венчални халки, дори една тапа от шампанско! Всъщност това донякъде поддържаше буден интереса му към професията. Чудеше се как може хората да са толкова небрежни. Беше си наумил някой ден, след като се пенсионира, да организира изложба. Щеше да напише и книга — „Вагинална археология“.

— Отпуснете се! — рече той на жената и постави ръка върху бедрото й.

Между гладките й светли крака тъмнееше гъсто руно. Мак се намръщи: предпочиташе русите шунди, оформени като тесни пътечки. Напипа в гъсталака срамните й устни и ловко ги разтвори. Проблесна влажен розов процеп.

— Охоо! Бива си ви… — възкликна той.

Жената понесе равнодушно забележката. „В такова нещо можеш да си изгубиш и часовника!“, каза си Мак. Наведе се да го разгледа по-добре и бръкна навътре. През тънките ръкавици усещаше топлите хлъзгави стени.

— Охоо!… — възкликна повторно той.

Ръцете му бяха потънали чак до лактите, а дъното нито се виждаше, нито се напипваше. Главата му изникна между краката й, длъгнеста, с клюмнал нос и клепнали уши. Изгледа я строго, сякаш искаше да каже: „Какви са тези фокуси?!“ Ала лицето на жената остана напълно безучастно. Гледаше към тавана с широко отворени очи, без да мига. „Тая сигурно е женена за слон!“, помисли си Мак. И продължи да рови все по-навътре. Меката розова плът се отдръпваше настрани и процепът се разширяваше. Тласкан по-скоро от човешко любопитство, отколкото от професионален интерес, той пъхна глава в отвора. Обгърна го остра миризма на обилен секрет. Гладките стени плавно пулсираха. Влажният полегат тунел чезнеше в розов сумрак. Мак изпита страх: това вече надхвърляше анатомията и граничеше с божественото! Като си помагаше с лакти, той се напъха до кръста. Наклонът ставаше все по-стръмен, а краят не се виждаше. Вътре беше задушно, от свода на тунела капеше гъста като мъзга течност. Мак се ослуша, стори му се, че дочува някаква далечна мелодия. Попълзя още половин метър, мелодията ясно достигна до него, някой пееше. Думите бяха неразбираеми, гласът звучеше като старинен инструмент. Мелодията нежно гъделичкаше слуха му като голяма мъхеста пеперуда. Очарован, Мак продължаваше да пълзи в топлия хлъзгав тунел. Внезапно силен спазъм премина по мускулестите стени, налягането го изтласка навътре. Клиторът сочно примлясна зад гърба му. Панически се опита да се задържи, ала мократа лигавица му се изплъзваше. Полетя надолу като в роуба. Изведнъж тунелът рязко свърши и той изхвърча в широка черна бездна. Пльосна се по корем в една дълбока локва със слуз. Изправи се залитайки и се огледа. Намираше се в огромна пещера: някъде високо от тавана се процеждаше бледа светлина. Въздухът беше застоял и миришеше на гнило. Ниско над локвите се стелеше рехава мъглица. Оскъдната светлина падаше върху гигантска брадавица, която стърчеше в дъното като остров. Върху нея, полуизлегната, беше се разположила русокоса хубавица. Тя пееше упоително, като удряше в такт десетина празни

кутии от бира и кола, окачени над главата й. Гласът й дивно се извиваше, описвайки сложни магически фигури от звуци. Момичето беше съвсем голо, ала буйната коса го обгръщаше до кръста. Само острите връхчета на гърдите му се подаваха сред вълнистия поток. Надолу златистите къдри се сливаха с русите кичури под корема. Издължените бедра лъщяха като полирани. Мак я гледаше изумен. Беше забравил кой е, откъде идва и къде се намира… Запъти се към нея, като газеше блудкавата течност, без да вижда нищо друго. Подхлъзна се и отново се пльосна. Нещо го ухапа по крака. Извърна се: беше му се лепнала някаква отвратителна гадина, кръстоска между алигатор и морска котка. Животното злобно го изгледа, озъби се и плясна с дългата си като камшик опашка. „Та това е гигантски сперматозоид? — осени го внезапно прозрение. — Аз газя в сперма!“ Ама че гадост — сперма! Повдигна му се, но си спомни, че е лекар. В колежа беше изучавал тази белезникава, наглед съвсем безобидна течност. Забавляваше се да наблюдава безпомощните гърчове на сперматозоидите, пускаше им ток, слагаше ги в киселина и други отрови, облъчваше ги и ги снимаше. При едно изпразване мъжът отделя средно милион и половина от тези гадини. „Тази мръсница скоро се е чукала!“, ужасено си помисли той. Господи, милион и половина… Щяха да го разкъсат! В мъглата се мярнаха няколко опашки. Мак зашляпа бързо към островчето. Опита се да си внуши, че сънува, но всичко беше толкова истинско — и тази миризма, уж гадна, а всъщност адски възбуждаща, и песента на момичето, и парещата болка в крака. Най-важното, ако беше сън, щеше да се събуди.

— Хей! — провикна се той към момичето. — Ти коя си?

Тя отвори широко очи и се усмихна, зъбите й проблеснаха, равни и бели — на техния фон устните изглеждаха още по-червени — като нажежен любовен печат. Ала морскосините й очи излъчваха пронизващ хлад. Тя продължи да извива гласа си и да се усмихва. И както си пееше, отметна коса, откривайки твърдите си налети гърди с изпъкнали кафеви зърна. Сгъна единия си крак и сладостно зарови пръсти в златистия пух, кацнал върху нежното хълмче… Ярко лакираните й нокти заблестяха като рубинени капчици кръв. Такова нещо нямаше в колекцията му! Налагаше се да бърза: гадините бяха по петите му. Бреговете на острова бяха стръмни и хлъзгави, на два пъти падна и се свлече в локвите. Тънките като иглички зъби на

сперматозоидите се впиваха в глезените му. Най-сетне, с последни сили, изпълзя в нозете на красавицата. Беше спасен. Нежната й кожа излъчваше меко, жълтеникаво сияние. От вътрешната страна на бедрата й просветваха едва забележими косъмчета, сякаш в тялото й бе втъкана златна нишка. Обезумял, той се вкопчи в стройния й прасец и го обсипа с целувки. Плътта ухаеше странно на непознати благовония. Налапа палеца на крака й и трескаво го засмука като биберон. Красавицата се разсмя на глас и рязко издърпа крака си.

— Я се разкарай! — процеди тя с чудния си глас.

Удари сърдито празните кутии и го изрита с все сила в гърдите. Изненадан, той залитна назад, претъркули се и пльосна обратно в локвата. Гадините само това и чакаха, лигавите им муцуни го заръфаха отвсякъде. Течността забълбука, закипя и се обагри в червено. Ала Мак дори не се опита да се бори. В този миг унижението беше много по-силно от болката.

Сестрата открехна вратата на кабинета и учудено изгледа голата жена, разкрачена върху „магарето“.

— Къде е доктор Сингър? — попита тя.

Жената обърна лице към нея и рече ядосано:

— Същото бих желала да зная и аз!

Сестрата изпули глупаво очи.

— Мислех, че прегледът отдавна е завършил…

— Едва беше започнал — троснато отвърна жената, — когато този хубостник ме заряза и отиде да си пие кафето.

Слезе от стола, прекоси величествено стаята и изчезна зад паравана.

— Но докторът никъде не е излизал — възрази енергично сестрата, — аз бях в другата стая през цялото време.

— Избяга през прозореца — невъзмутимо поясни пациентката.

Беше облечена наистина леко — гащи, сандали и рокля. Тънкият плат лепнеше и се увиваше край бедрата й, докато се отдалечаваше по коридора, нехайно размахала плоска бяла чантичка в ръка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.